

Kapittel 1

ABBIE

5. APRIL 2018

Tjue år har jeg brukt på nennsomt og omhyggelig å brodere livet til familien min, så da det plutselig begynner å rakne, blir jeg en eneste stor floke av bekymring.

Eldstesønnen min, Bobby, er på kjøkkenet og kaster innpå en brødskive med peanøttsmør og syltetøy. «Mamma», sier han, «det er noe jeg må fortelle deg.»

Bobby er en god gutt, så jeg kan være ganske trygg på at det ikke dreier seg om rus eller gravid kjæreste. Men jeg forventer ikke dette.

«Jeg har lyst til å ta meg et friår.»

«Et hva for noe?»

«Jo, du vet, å ta et års pause mellom high school og college.»

«For å gjøre hva?»

«For å se verden. Stephen snakker om hvor fantastisk hvileåret hans var, og det frister skikkelig.»

Stephen Lefort er sjefen til Bobby i avisen hvor han har praksisplass i grafisk design.

Jeg er målløs. Jeg har alltid blitt beskyldt for å være perfektjonist, og jeg skal ikke nekte for at jeg er det. Men er det perfektjonistisk å ønske at sønnen din tar det mest logiske steget videre: nemlig å begynne å studere? Etter at vi har betalt i dyre dommer for privat skolegang på high school, og han oppnådde en skyhøy poengsum på opptakstesten og allerede har kommet inn på tre helt utmerkede studiesteder?

En taggete klump av frykt setter seg bakerst i halsen. Når sant skal

sies, har jeg merket at Bobby allerede er på vei ut av redet. I løpet av det siste året eller to har det store, rause, kreative hjertet hans dreid seg vekk fra skole og idrett og jenter og over på noe mer flyktig.

Bill har ikke bekymret seg for det. Bill bekymrer seg aldri.

«Jeg tenkte jeg skulle reise rundt i Europa og valfarte til alle museene slik Swannee gjorde. Jeg har lyst til å dra til Paris og henge med kunstnervennen hennes, Jean-Paul.» Han rødmer under den buskete luggen. «Sånne ting.»

Jeg forsøker å svelge bort frykten. «Jeg tror ikke det er noen god idé å reise til Paris nå som det er så mange terrorceller i Europa.»

«Men ville det ikke vært fett om jeg fikk oppleve Europa sånn som Swannee gjorde?»

Swannee er moren min, og hun møtte Jean-Paul da hun var tenår-ing under studentopprøret i Paris i 1968. Hun er kunstner, og skissene hennes fra den tiden er fulle av opprørspoliti, nedbrente biler og kaos.

«Det var en veldig kaotisk og forvirrende tid, Bobby.»

«Jeg vet det. Og er det ikke fett at Swannee var en del av det?» De varme, brune øynene hans lyser opp som Eiffeltårnet om natten. «Og jeg kunne besøkt alle de fantastiske museene som oldemor Sheila var inn-om da hun reiste til Europa. Jeg skal gjøre det til en familietradisjon!»

Den taggete frykten flytter seg fra halsen og ned i magen. «Bobby! Oldemoren din omkom i flykraj på grunn av den reisen!»

Han fortsetter ufortrødent. «Og jeg *må* dra til Wien. Du vet jeg alltid har drømt om å se maleriene på Kunsthistorisches Museum.»

Nei, det vet jeg slett ikke. Men det gjør nok min mor. Det er henne han alltid snakker med om slike ting.

«Og jeg kommer ikke bare til å velte meg i kunst, mamma. Stephen sier jeg kan skrive for *Press*. Han kjenner folk utenfor Wien som jeg kan bo hos, og jeg kan til og med hjelpe misjonærene som jobber med flyktninger på et senter der.»

Det vakre, gutteaktige ansiktet hans gløder av patos og entusiasme. Han er som snytt ut av nesen på en ung utgave av Bill, med tykt, uregjerlig rødbrunt hår som faller ned over brune øyne, lyse og milde. Han er like høy som faren også, en meter og åttifem på strøpelesten, hengslete, og ferskendunet på overleppen har nettopp blitt til sandpapir.

Jeg leter etter en måte å komme meg ut av kjøkkenet på, men Bobby står rett foran den eneste døråpningen. Ordene paraderer foran meg som ulende spøkelser: *opprørspoliti, opptøyer, flyktrasj, flyktninger*. Jeg tvinger frem et smil og hvisker: «Wow. Det høres ut som du har tenkt på dette en god stund.»

Da jeg forteller Bill om samtalen vår den kvelden, trekker han bare på skuldrene. «Vi må slippe taket, Abbs. Bobby er en gammel sjel. Han roter seg ikke bort i trøbbel. Var det Jason som skulle sette seg på flyet, ville jeg vært bekymret. Men han får hendene fulle med alle reglene som kan brytes på internatskolen. Det forundrer meg ikke det minste om han er utvist før jul.»

Jeg ser ikke det morsomme i den kommentaren. Begge guttene forlater redet samtidig. Og ingen på den måten jeg hadde planlagt at de skulle reise på. Jeg lukker øynene og ser seksten år gamle Jason, som med sine blå øyne og blondt hår skrur på full sjarm og sier: «Skolen har et fantastisk fotballag, mamma – du hørte hva rekruttereren sa. De trenger meg.»

«Bobby kommer til å klare seg helt fint», sier Bill. «Han har passet på oss i lang tid.»

«Jammen, Bill, det er det som er problemet. Han passer på alle han møter. Han kommer til å gi bort alt han har av penger til en hjemløs mann eller en fattig kunstner. Han vet ikke hvordan han skal bestille en togbillett eller finne et hotell. Han har aldri måttet –»

Bill holder opp en hånd for å stanse tiraden. «Det er nettopp derfor vi må slippe taket, Abbs. Han kommer til å lære alt dette. Uten oss.»

*

Tre måneder senere står vi i rotunden i Atlanta History Center, hele Middleton-Bartholomew-klanen, og hører på Swanee.

«Det var litt av en bragd å flytte dette klenodiet», sier hun.

Bildet hun refererer til er *Cyclorama*, et sylindrisk maleri som er lengre enn en fotballbane, veier seks tonn og er like høyt som en fireetasjes bygning. Da vi var små, pleide foreldrene mine å ta meg og søstrene mine med til dyrehagen i Grant Park og etterpå til den store mursteinsbygningen som i hundre år huset *Cyclorama*. Vi pleide å gå

rundt i det sylindriske rommet og stirre på maleriet av slaget ved Atlanta mens moren min fortalte historien. «Atten sekstifire var et vendepunkt i Borgerkrigen ... Maleriet var opprinnelig ment for publikum i nord ... Ser dere ansiktet til Clark Gable på den soldaten der?»

Jeg kjente både på fascinasjon og vemmelse for alt det malte blodet fra de sårede soldatene og de døde hestene.

Nå hadde det enorme, historiske verket blitt flyttet til sitt nye hjem i Buckhead. Både moren min og faren min var konsulenter for dette prosjektet – moren min fordi hun var selveste Mary Swan Middleton, den folkekjære Atlanta-kunstneren, og faren min fordi han har vært med på Atlantas byplanlegging i mer enn fire tiår.

Vi har alle sammen kommet sammen for en slags privat førpremiere: mine foreldre, Nan, Ellie og jeg med våre ektefeller og barn. Mor beveger seg grasiøst, det hvite håret hennes fanger sollyset der hun beskriver alle anstrengelsene knyttet til flyttingen av kunstverket.

Bobby betrakter bestemoren med henført beundring. Da han var liten, elsket han å gå bort til huset hennes og sitte og se på når hun malte. Han var med henne på utallige utstillinger, bar maleriene hennes og hjalp til å henge dem opp i hjemmene rundt om i Buckhead. Han puster inn maling og terpentint og fortellinger, og så kommer han hjem og maler sine egne bilder.

Selv kan jeg bare male veggene i huset.

Faren min sitter i rullestolen sin til høyre for meg. Han snakker til meg, og jeg snur meg mot ham. «Så fint å være her sammen med deg, Abbie. Jeg husker da jeg dro med deg og mor og søstrene dine og så det for mange Herrens år siden.»

Han gjentar nøyaktig de samme ordene han allerede har sagt to ganger i løpet av de siste tjue minuttene. Jeg kjenner det samme snevet av frykt, nærmest gru. Faren min er praktisk talt blind, likevel insisterer han på å bli med oss for å se *Cyclorama*, og det finnes ikke den ting mor og søstrene mine og jeg ikke ville gjort for ham. Vi kjemper en desperat kamp for å holde ham frisk og holde på avstand enhver demon, sykdom eller depresjon som kunne finne på å slå kloa i ham. Vi er selvsagt på det tapende laget.

Bill står på den andre siden av meg, og jeg finner hånden hans og

klemmer den hardt. Takk Gud for at han er stødig som en klippe midt i all denne forandringen. Øynene mine vandrer fra far til Bobby til Jason, og jeg sier inni meg: *Jeg kan ikke miste alle på én gang, Gud. Ikke nå. Ikke ennå.*

En uke senere ligger vi i sengen og leser, Bill og jeg. Gapet mellom oss er like bredt som Chattahoochee-elven som renner sørover gjennom Atlanta. Han lukker boken. «Jeg trenger en pause, Abbie», sier han.

«Ja, jeg vet det», bifaller jeg. «Det har vært et kjø, men ting roer seg når vi får flyttet inn i leiligheten.»

«Det er ikke det jeg mener.»

Det går kaldt nedover ryggen min. «Hva er det *da* du mener?»

«Jeg har tatt på meg et tre måneders konsulentoppdrag i Chicago.»

Bill har alltid reist mye i jobben ... men tre måneder? Halsen blir tørr og jeg får ikke frem en lyd på flere sekunder, så plumper det ut av meg: «Men Bobby drar jo på mandag!»

Bill ruller seg over på siden så han ligger med ansiktet mot meg. «Ja, men det er jo ikke slik at han skal på college og vi må være med og pakke ut av veskene og innrede rommet hans. Han pakker ryggsekken og reiser til Europa! Jason drar på internatskole på tirsdag. Jeg blir her og ser guttene av sted og pakker ut av flytteeskene.»

Uttrykket i øynene hans er kaldt, nesten sint. «Hvorfor sa du ja til å flytte hvis du skal være borte i tre måneder?» hvisker jeg.

Han ligger på ryggen nå, gråskjæret i håret skinner i lampelyset. Han har på seg den sjuskete oransje t-skjorten som jeg ba ham om å kaste for mange år siden. Han har omsider gått med på å bruke den som pysj. Den falmede skjorten har en rift i det ene ermet slik at den solbrune, senete skulderen hans synes igjennom. Han lukter fortsatt latter og ablegøyer, men øynene er lukket, og munnen peker nedover i dype folder.

Til slutt sier han: «Jeg sa ikke ja til det, Abbie. Du tryglet og tryglet og tryglet, og så tok du avgjørelsen.» Stemmen hans høres hard og forbitret ut. Og utslitt.

Jeg forsøker å svelge, men halsen er kvelende tørr. Vi har bodd i boligstrøket ved Grant Park i Atlanta i atten år. Men dette nye stedet, et fabrikklokale som er gjort om til moderne leiligheter i det trendy strøket Beltline, er luftig og har en utsikt som tar pusten fra deg. Og

far har vært med på å designe det. Bill og jeg var enige om at det var et smart trekk. Vi var enige ...

«Jeg orker ikke lenger takle kontrollbehovet ditt, Abbs. Jeg trenger bare ... en pause.»

Han ruller over på siden, med ryggen til meg, og jeg vet at alt rakner.

Flytteeskene er klare til å lastes inn i flyttebilen, og jeg sitter på gulvet i det gamle, tomme huset vårt sammen med Poncie, cocker-tispa vår, som med øynene ber meg om en forklaring på det som nettopp har skjedd.

«Vi flytter, jenta mi. Jeg har jo fortalt deg det før.»

Hun har lusket rundt fra rom til rom i flere uker, de gylnne øynene triste og forvirrede, som om jeg forråder henne rett foran den våte snuten. Hvordan våger jeg å pakke ned hver minste ting i huset?

Billy Joel spiller fra iPhonen min. Jeg tar en lang slurk av vannet og stryker Poncie over den myke pelsen. Billy synger om drømmen sin. Han vil bare være alene der hjemme sammen med den han elsker.

Jeg får klump i halsen, og før jeg vet ordet av det, gråter jeg. Poncie smyger seg tettere inntil meg, legger hodet i fanget mitt, og jeg stryker og gråter, stryker og gråter mens Billy synger om livet mitt.

Jeg kjenner lengselen hans.

Det er også min lengsel.

Hvis bare.

Hvordan kunne alt gå så galt?

Jeg trenger en pause, Abbie.

Alle eskene er nummerert, og alle er ført opp i et Excel-ark slik at flyttemennene kan bære eskene ut av flyttebilen og sette dem i riktig rom i den nye leiligheten. Jeg har planlagt alt til den minste detalj.

Bortsett fra ...

Jeg trenger en pause.

Kapittel 2

BOBBY

Mamma bekymrer seg veldig mye. Egentlig hele tiden, så jeg har litt dårlig samvittighet for at jeg reiser. Spesielt nå som alt henger i løse luften. Mamma kan ikke fordra at ting henger i «løse luften». Heldigvis «fløy hun ikke i taket» – som er et annet yndlingsuttrykk hun har – da jeg fortalte at jeg vil ta et friår, men jeg skjønte jo at hun ikke ble begeistret for ideen.

Jeg har gjort det bra på skolen – har gode karakterer og alt det der – pluss alt det utenomfaglige rælet som gjør meg til en «god kandidat» for de beste universitetene. Mammas uttrykk igjen. Jeg må vel ha innfridd alle opptakskrav siden jeg kom inn på et av dem. Men jeg vil ikke gå på et prestisjeuniversitet. Det eneste jeg vil, er å male, slik som bestemor Swanee. Hun har hatt en eventyrlig karriere.

Helt fra jeg var bitteliten tok hun meg med på steder som High Museum of Art og Atlanta Symphony Orchestra, og det var helt i orden for mamma fordi det var «kulturelt». Men da Swanee fikk høre om friåret mitt og tilbød seg å betale for fire måneders undervisning hos Jean-Paul, begynte underleppen til mamma å dirre, noe som betyr at hun desperat kjemper mot trangten til å si noe som hun vet hun kommer til å angre på. Bare tanken på at jeg ikke skal på college til høsten, får henne omtrent til å klikke i vinkel.

Heldigvis synes pappa det er ok at jeg tar et friår. Han er økonomikonsulent og hjelper rike mennesker til å bli enda rikere. Jeg antar at han har gjort den samme tjenesten for familien vår også, for vi har ikke akkurat pengemangel. Han sa til og med at han vil dekke utgiftene mine dette

året, uten å bry seg om at mamma hørte det, mens han blunket til meg.

Det var Stephen som først satte meg på tanken. Han har vokst opp rundt om i hele verden og sier at det er mange ungdommer i Storbritannia og Europa som tar et friår før de begynner å studere, for å reise eller jobbe eller høste nye erfaringer.

Stephen og Tracie Lefort går i samme menighet som meg. Han driver nettavisen *The Peachtree Press*, og de siste to somrene har jeg hatt praksisplass der, mest som fotograf og grafisk designer.

Planen er at jeg skal bo like utenfor Wien de første ukene i friåret mitt. Der kan jeg henge i timer og dager på Kunsthistorisches Museum. Jeg skal også hjelpe til på et flyktningsenter som heter Oasen. Stephen drar dit ganske ofte, og han er sikker på at jeg kommer til å trives der. Og før jeg drar til Paris for å gå i lære hos kunstnerinnen til Swannee, har jeg planer om å gå El Camino – fra Le Puy i Sør-Frankrike til den spanske grensen. En slags pilegrimsreise. Det var også Stephens idé.

Da jeg rett før avreisen forteller ham at jeg seriøst vurderer å gå en av Camino-rutene, sier han: «Caroline skal også gå der senere i høst. Jeg har bedt henne om å ta bilder og skrive artikler.»

Caroline er Stephens lillesøster. Hun er fotograf og har innimellom jobbet for broren. Stephen er alltid bekymret for henne. Han sier det egentlig ikke rett ut, men sier ting som at «hun er en fri sjel» og «hun har hatt en tøff tid, jeg forsøker å hjelpe henne til å få beina på bakken».

«Betyr det at du ikke vil jeg skal sende bilder og artikler likevel?» spør jeg.

«Selvfølgelig ikke. Dere kommer sannsynligvis ikke til å gå samme rute uansett. Men du kan kanskje ta kontakt med henne om en ukes tid? La henne få vite hvilken rute du velger og datoene? Det ville være fint å lage en artikkelserie om El Camino i avisen fra når du begynner vandringen i august frem til slutten av sesongen i oktober.»

Stephen har en tendens til å slenge ideer impulsivt rundt seg og vil at andre skal fange dem opp og sette dem ut i livet. «Det skal jeg gjøre. Bare gi meg nummeret hennes, så skal jeg tekste henne.»

«Takk. Du vet det kan være vanskelig å gjøre konkrete avtaler med henne, men om dere kan holde hverandre oppdatert med planene deres, ville det være topp.»

Pappa og jeg sier ikke stort på vei til flyplassen. Vi hadde Den store samtalen kvelden før midt i den enorme leiligheten i Beltline – vårt nye hjem – da han fortalte om tremånedersoppdraget i Chicago.

«Kult. Blir muttern med?» spurte jeg. Han har vært på langvarige reiser før, men aldri så lenge, og mamma har alltid greid å finne et påskudd til å bli med ham.

«Nei», sa pappa og skuldrene hans sank litt sammen. Han strøk håret bort fra pannen min slik han alltid gjorde da jeg var liten. «Nei, jeg drar alene. Jeg tar en pust i bakken noen måneder.»

«En pust i bakken?» Jeg så spørrende på ham. «Fra ekteskapet?»

Da han nikket, kjente jeg en klump i magen. «Skal dere ... skal dere skilles?»

«Nei, Bobby. Nei, jeg tror ikke det. Jeg trenger bare å komme meg bort en stund.»

Skal jeg være ærlig, så skjønner jeg det. Bare se på meg her jeg flyr av gårde. Langt bort fra min kjære, men kontrollerende mor.

«Har du ...» Det var vanskelig å få ordene ut. «Har du funnet en annen?»

Han trakk meg inntil seg. Jeg var usikker på om han gråt. Han svarte i hvert fall ikke på spørsmålet.

Jeg er egentlig ganske sinna på pappa for at han drar akkurat nå som Jason og jeg endelig får mamma på litt avstand. På en måte er jeg jo glad i henne. Vi vil ikke at hun skal «gå fra konseptene» – enda et av hennes uttrykk – om pappa også forsvinner. Og jeg skjønner fortsatt ikke hvorfor de bestemte seg for å selge huset så raskt. Jeg liker det huset.

Stakkars mamma. Hun er ikke spesielt god på å takle forandringer.

Før pappa gir meg en siste klem på utenriksterminalen, sier han: «Jeg tror mamma trenger en pause fra oss alle sammen, Bobby, enten hun er klar over det eller ei. Be gjerne for henne, gutten min, men ikke la det hindre deg i å dra på oppdagelsesferd i Europa. Det er ikke du som skal løse våre problemer.»

Jason tekster meg mens jeg står i kø ved sikkerhetskontrollen. Han melder det samme som han har sagt hundre ganger før. *Du er så heldig som kommer deg langt bort.*

Det er vel ikke så verst med skolen din heller?

Jeg vet. Så kommer det: Hva skal vi gjøre? Med muttern? Hun kommer til å klikke.

Jeg smiler.

Ikke peiling. Vi må vel bare stole på fattern.

Jeg pleide å gå ut i sola på Swannees terrasse da jeg var liten og se på at hun malte. Jeg kunne sitte der i flere timer. Det var hun som oppdaget lidenskapen min først, før foreldrene mine og lærerne. Det var hun som kjøpte min første skisseblokk, de første fargeblyantene, og senere vannmaling. Små pigmentbrikker som jeg gned den våte malerpenselen mot før jeg strøk den over et hvitt ark. Det var fascinerende å se hvordan fargene blandet seg i hverandre og fikk arket til å se levende ut.

Da jeg var åtte eller ni, ble jeg oppgradert til akryl og oljemaling.

På high school tok jeg kunsthistorie, til mammas skuffelse, mens Swannee var fra seg av begeistring. Hun støttet mine kunstneriske eksperimenteringer hele veien til Galtvort og tilbake.

Det er omtrent ett år siden jeg første gang begynte å innse at bestemor var blitt en gammel dame. Jeg har aldri fortalt noen om det, men det var denne hendelsen som for alvor fikk meg til å tenke på et friår. Jeg ville dra til Europa mens Swannee ennå kunne være guiden min. Ikke fysisk, men mentalt, åndelig og emosjonelt.

Vi hadde lerretene våre ute i sola på terrassen og malte et stilleben hun hadde satt opp. Dette hadde vi gjort utallige ganger opp gjennom årene, men Swannee mente det var viktig for meg at jeg stadig vendte tilbake til utgangspunktet og samtidig kunne se fremgangen.

Vi sa ikke stort; når vi maler, er vi begge helt oppslukt av arbeidet. Men så stilte hun meg et spørsmål, og jeg kikket bort på henne, og mens jeg svarte, satte hun seg med malerpenselen i høyre hånd. Penselen skalv, nesten umerkelig. Den skalv fordi hånden til Swannee skalv.

Det i seg selv var ikke så spesielt, bortsett fra én ting. Stillebenet hun malte var ikke like flott og detaljrikt som før. Det var som om jeg så Swannee bli gammel på lerretet. Strøkene hennes var ikke like kjappe og sikre.

Det gjorde vondt å se.

Jeg bestemte meg der og da for å reise til Europa. Ikke det at jeg trodde hun kom til å dø eller noe. Men jeg fikk en sterk indre trang til å reise. Så mens Stephen får æren, eller skylden, for å ha sådd frøet, er friåret dypest sett for bestemors skyld – for å finne samme inspirasjon som hun fant, pakke den inn i fantasien og ta den med tilbake til henne så hun kan se, og ta på og kjenne den.

Noen få uker før avreise satt Swannee og jeg ute på solterrassen hennes og drakk søt iste da det plinget inn en melding på telefonen hennes. «Nei, skulle du ha sett!» ropte hun overrasket. «Noe så hyggelig! Så moro!»

«Hva er det?»

«Å, det er bare ett av bildene mine som skal stilles ut.» Så lot hun meg lese e-posten.

Kjære Ms. Middleton. Vi har gleden av å informere deg om at maleriet ditt, Svanehuset, er kjøpt av Cottet-familien og blir en del av permanentutstillingen i det som kritikerne kaller ett av de fineste, små museene i Paris ...

«Utstilt i Paris! Det er helt rått, Swannee! Du må jo dra over og se det!»

Hun prøvde å fleipe det bort. «Å nei, kjære deg, så spesielt er det da ikke.»

Men jeg så tydelig at det var det. For henne. Jeg tror faktisk hun kunne ha vurdert å ta turen til Paris hvis ikke bestefar hadde blitt enda dårligere i synet.

«Jeg har hatt så mange fantastiske anledninger til å reise og se den fineste kunsten. Men nå må jeg holde meg her jeg er.»

Besteforeldrene mine holder sammen i tykt og tynt, og vanligvis liker jeg at det er slik. Men jeg likte ikke tanken på at Swannee skulle gå glipp av denne fine opplevelsen, dette hadde hun drømt om lenge. Jeg forsto den. Lengselen som en kunstner har om å bli anerkjent, ikke nødvendigvis være berømt, men å vite at det hun har viet seg til hele livet, selve kallet hennes, også betydde noe for andre.

Jeg ble ikke overrasket da hun spurte: «Tror du at du kan besøke dette museet? Jeg kan sikkert få ordnet en privat visning. Men bare hvis du har tid, selvsagt.»

Det forundret meg at en kunstner som er så begavet og verdsatt som bestemor, var så blottet for selvtillit.

«Selvfølgelig skal jeg det!» sa jeg.

«Jeg er sikker på at Jean-Paul gjerne blir med deg og viser deg rundt», sa hun og senket stemmen. «Dette er mitt siste ønske for kunsten min ... jeg har alltid drømt om at minst ett av maleriene skulle henge på et museum i Paris. Så mange av eventyrene mine startet der, og nå skal de leve videre.»

«Jeg er glad for at det er *Svanehuset*», sa jeg, for det var hennes beste bilde, og hun hadde malt den italienske herregården i Atlanta mange ganger. Jeg satte meg ved siden av henne i kurvstolen. «Apropos Jean-Paul og Paris, se hva jeg har lastet ned på telefonen.»

Jeg begynte å sveipe gjennom bildene jeg hadde skannet av bestemors skisseblokk – skisseblokken fra turen hennes i Europa med bestevenninnen Rachel Abrams i 1968. Da jeg kom til skissen av en ung tenåring som satt på en benk med Notre-Dame i bakgrunnen, rakte jeg telefonen til Swannee.

Hun holdt den tett opp mot ansiktet og klukket: «Her har vi ham, Jean-Paul Dumontel.»

For mange år siden kom Jean-Paul til Atlanta for å besøke bestemor. Jeg traff ham én gang da jeg var ni eller ti år. På denne skissen var han en sjenert trettenåring som tråkket rundt i Paris under mairevolusjonen i 1968. Jeg tror Swannee nettopp hadde fullført college, og hun og Jean-Paul fant tonen gjennom sin felles lidenskap for kunsten. Faktisk drømte begge om å bli kunstnere.

Selvsagt *hadde* begge blitt kunstnere, og begge hadde lyktes i kunsten. Jean-Paul hadde gitt ett av maleriene sine til Swannee, og det henger nå på veggen hos besteforeldrene mine. Han hadde alltid kjent seg knyttet til henne – han hadde sendt henne marmor fra Italia og stoffer fra Provence og rødvin fra favorittvingårdene hans i Frankrike – fordi hun praktisk talt reddet livet til både ham og broren under opptøyene i 1968.

Nå skulle jeg følge i deres fotspor – men det var skremmende store sko å fylle.

Jeg la fra meg telefonen og spurte: «Swannee, tenk om jeg drar til Europa og tar kunstklasser og finner ut at jeg ikke har talent?»

«Vel, vi vet jo at det ikke er sant, Bobby. Men om du ikke er god nok, eller om du mister interessen, så finner du en annen vei. Da begynner du å studere og prøver deg på noe annet.»

Swanee satte fra seg plastkruset og snakket langsomt – hun skyndet seg ikke med noe for tiden. «Vi må la Ånden lede oss. Du må finne din vei og stole på at Gud er stor nok og klok nok til at folkene du er glad i, lytter til deg.»

Bestemoren min er en dypt troende kvinne.

«Én ting er sikkert, Bobby. Du må ikke la deg knuse av forventninger. Det tørker ut kreativiteten din. Grip denne muligheten, Bobby, og fly.»

Så nå flyr jeg.

ABBIE

En del av hjertet mitt flyr ut gjennom vinduet med ham. Det føles som en gradvis død, som om Gud bender opp de knyttede nevene mine og tvinger meg til å vinke og ikke løpe etter denne blandingen av gutt og mann.

Men Bobby drømmer i levende farger, og han maler drømmene sine på lerretene med en forståelse som virker for tidlig utviklet. Derfor velter det seg i magen, jeg åpner de knyttede nevene og kjemper mot tårene idet jeg ser ham gå ut døren. Han snur seg og smiler skjevt, så setter han fra seg bagene og kommer tilbake og omfavner meg, slik han gjorde da han var liten.

Jeg lar tårene komme.

Faren skal kjøre ham til flyplassen. Og hva skjer da?

I det minste begynner Bobby friåret sitt på et sted som tilsynelatende er trygt. Jeg forsøker å ikke dvele ved ordet flyktningesenter, men heller ved at Stephen kjenner dette stedet godt, og jeg stoler på Stephen. Han har allerede hjulpet oss gjennom én dyp familiekrise.

Jeg sveiper nedover e-postene på telefonen til jeg kommer til en mappe som heter Reise. Jeg stirrer fraværende på listen med e-post som bekrefter flyreisen jeg har bestilt til meg og Bill etter overraskelsessel-

skapet jeg planlegger i oktober. Til Frankrike. Han har alltid drømt om å dra til La Rochelle, et idyllisk sted på vestkysten hvor en av hugenottforfedrene hans døde på slutten av femtenhundretallet. Jeg har bestemt meg for at ønsket hans skal bli oppfylt når han fyller femti.

Jeg trenger en pause, Abbs.

Jeg håper i det minste at jeg fortsatt kan få drømmen hans oppfylt.

To dager etter at Bobby så å si fløy ut av redet, én dag etter at vi vinket farvel til Jason på en fotballeir, ser jeg Bill pakke bagene sine, dem han hadde pakket ut av for en uke siden da vi kom til leiligheten, dem jeg hadde pakket til flyttingen, alle skjortene strøket, alle sokkene med en make. Jeg kjenner fargen forsvinne fra ansiktet mitt. Han er resolutt, bestemt, beveger seg på autopilot.

«Kan vi snakke sammen?» Jeg har stilt det samme spørsmålet om og om igjen siden han fortalte at han skulle gå fra meg.

Han svarer ikke, bare fortsetter å pakke.

Til slutt stiller jeg meg foran ham. «Jeg vil snakke om det, Bill. Jeg trenger det. Vær så snill å gi meg det.»

Det er nesten så han overser meg. Jeg kjenner ikke denne personen som har tatt bolig i min tilbakelente, humoristiske ektemann. «Vi har snakket i tjue år, Abbs. Jeg har ikke mer å si.»

Jeg kjenner at jeg skjelver. Jeg trenger noe å gjøre, noe å ordne, pakke, organisere.

Men han lukker bagen, snur seg og kaster et blick ut gjennom vinduene som går fra gulv til tak i denne luftige, moderne leiligheten som befinner seg i en gammel, renoverert stålverksbygning. Utsikten kan ta pusten fra deg, du kan se silhuetten av Atlanta i det fjerne og Piedmont Park i forgrunnen, men det virker som om han ikke enser noe av det.

«Ringer du meg?»

Han stopper opp, og skuldrene synker sammen. Så snur han seg, og med en trettet som får det til å gå kaldt nedover ryggen på meg, sier han: «Bare gi meg litt rom, Abbs. Jeg trenger litt rom.»

Nå har de reist alle sammen, Bill og Bobby og Jason, og her sitter jeg i denne leiligheten. Jeg har «rom» i massevis.

Jeg kan spasere ned til golfklubben hvor jeg spiller tennis to ganger i

uken, og så gå videre til botanisk hage hvor jeg er en av dem som legger ned frivillig innsats. Eller jeg kan gå i motsatt retning og på få minutter komme til det store kjøpesenteret Ponce City Market.

Perfekt beliggenhet, perfekt vinklet med sollyset som siver inn gjennom vinduene om morgenen. Solnedgangen på baksiden av bygningen vil bli flammende rød.

Alt er perfekt, akkurat slik jeg ville det skulle være. Gyselig perfekt.

Jeg tvinger meg selv til å ta turen ned til foreldrene mine på søndagen for den månedlige Bartholomew-Middleton-sammenkomsten.

«Hei, søster!» roper Ellie. «Hvordan går det med innflyttingen?»

Jeg presser leppene sammen i et stramt smil. «Ok. Litt overveldende, men ok.»

«Hvor er Bill?»

«Han er fortsatt i Chicago.»

«Så synd! Han pleier da vanligvis ikke måtte bli helgen over.»

«Det er en eller annen krisesituasjon», lyver jeg.

Det glitrer i øynene til Ellie mens hun vugger på barn nummer seks som er oppkalt etter meg, Abigail. «Er du sikker på at du ikke er gravid? Du ser så tynn og sliten ut.»

Jeg er fristet til å fortelle henne om den brede elven som renner langs midten av sengen vår. I stedet humrer jeg og sier: «Nokså sikker på det, ja. Takk og lov.» Nå som alle har forlatt redet, og attpåtil mannen, og gravid i en alder av fortifire? Nei takk.

Jeg tar lille Gail i armene og pludrer til henne. Hun stirrer tilbake med store, grå øyne i det bittelille bløte ansiktet. «Hun er så skjønn», sier jeg halvkvalt.

Og hun er det. Jeg får tårer i øynene og lar dem renne. Både av gleden av å holde dette nye livet, og av den totale fortvilelsen jeg kjenner ved tanken på mitt eget liv.

Neste morgen sitter jeg på det flislagte gulvet midt i oppholdsrommet omgitt av sirlig nummererte esker. Jeg har ennå ikke løftet lokket av noen av dem. Jeg karer meg opp og går som en zombie gjennom alle rom, forbanner eskene, så perfekt pakket, som forteller meg nøyaktig

det jeg trenger å vite. Jeg kan flytte inn helt på egen hånd, lett som en plett.

Men jeg har ikke lyst.

Bill har vært borte i fem dager. Ingen telefoner, ingen meldinger, ingen e-post. Ingen jovial stemme som erter meg. Ingen som sier: «Hei, muskelbunten Abbs, skal vi møtes på treningssenteret og ta en økt sammen før middag?» Ingen latter, stor og buldrende, som kommer inn døren eller over telefonlinjen.

Bobby har i det minste sendt meg en melding. Sju ord. *Har det fantastisk i Wien. Wien, mamma!*

Jason er på plass på internatet, og jeg antar at hodet hans akkurat nå er stukket inn i en hjelm på fotballtrening.

Alene. Jeg kjenner meg forlatt.

Jeg åpner bare én eske, den som er merket *Broderingsprosjekt*. Jeg løfter forsiktig lerretet ut, 45 ganger 60 centimeter. *William Edward Jowett* er brodert i hvitt mot en kongeblå farge nederst på lerretet. Over navnet hans har jeg brodert et vakkert eiketree med femti grener med grønne blader, og ved siden av grenene har jeg laget små gjengivelser av alle tingene mannen min elsker: biler og datamaskiner og sport og familie. Prosjektet er nesten ferdig. Jeg har holdt på med det i to år, og har bare en måneds arbeid igjen. Enda en overraskelse til Bills femtiårsdag.

Bill elsker historie; han har sporet familien sin tilbake til hugenotterne i Frankrike på 1500-tallet. Historien om forfedrene hans som flyktet fra Frankrike og gikk i land på Floridakysten fascinerer Bill. Jeg hadde planlagt å besøke Fort Caroline neste uke for å ta bilder av hugenottemblemet på fortet og sy det inn i lerretet.

Men vil Bill komme tilbake til bursdagen sin som det nå er tre måneder til?

Det banker på døren. Hjertet skifter takt. Kanskje det er Bill. Som pakker meg inn i de store armene sine og sier: «Hei, Abbs. Det er ok. Unnskyld.»

Men det er søsteren min.

Nan kommer inn og ser seg rundt. Jeg ser at hun forsøker å skjule at hun er sjokkert over alle eskene, de samme eskene på nøyaktig samme sted som da hun var innom for en uke siden.

«Hei, trenger du hjelp med å pakke ut?»

Jeg trekker på skuldrene.

«Ellie har rett, du så fullstendig nedkjørt ut i går. Jeg vet det er tøft for deg at begge guttene er ute av huset samtidig. Og det er synd at Bill måtte være lenge borte. Veldig dårlig timing.»

Der traff du spikeren på hodet, søster.

«Vil du ha litt vann?» får jeg frem. «Jeg har et lager i kjøleskapet.»

«Ja, takk.»

Jeg henter en flaske LaCroix fra kjøleskapet. «Det har vært tøffere enn jeg så for meg. Jeg forsøkte å planlegge alt sammen, men du vet jo aldri.»

Nan gir meg en klem. «Abbie, du har gjort ditt beste. Men selv du trenger en pause.»

Jeg trenger en pause. Gi meg en pause.

Jeg greier ikke å stanse strømmen av tårer. Jeg dekker ansiktet med hendene for å tørke dem, til ingen nytte. Til slutt vender jeg meg mot Nan og sier: «Bill har gått fra meg.»

«Hva?»

«Han fortalte det rett før vi flyttet. Sa at han hadde en kontrakt i Chicago i tre måneder. Han hjalp meg å flytte alle tingene hit og sende guttene av gårde, så dro han.»

Et titalls forskjellige grimaser vandrer over ansiktet til Nan. Først et lite smil, som om hun tror jeg tuller, så rynker hun pannen fordi jeg åpenbart ikke tuller. Så vantro. Til slutt er hun lamslått. «Wow, Abbie. Det er ikke til å tro. Jeg vet ikke hva jeg skal si.»

«Ikke jeg heller. Men han visste hva han skulle si. Han sa han trengte en pause fra min kontroll. Jeg driver ham til vanvidd, Nan. Jeg har bokstavelig talt drevet ham til vanvidd, og nå har han reist.»

Vi sitter i taushet en stund. Nan kan ikke protestere på at jeg er en kontrollfrik. Jeg har for lengst gjort hele familien min sprø. Og nå har jeg jaget bort de tre menneskene jeg er aller mest glad i her i verden.

«Hva skal jeg gjøre?»

Før hun rekker å svare, sier jeg: «Jeg har sendt ham minst tjue meldinger. Ingenting. Han svarer ikke når jeg ringer. Jeg har skrevet og bedt om unnskyldning for alt. Kanskje jeg skal fly til Chicago.»

Nan strekker seg etter hånden min. «Kanskje du ikke skal foreta deg noe som helst akkurat nå.» Hun møter blikket mitt; øynene hennes er sjokoladebrune, fylt med en dyp kjennskap til hva det vil si å være fortvilet. Nan vet alt som er å vite om tap.

«Ikke gjør noe annet enn det han har bedt deg om. Gi ham en pause.»

Tårene renner enda mer, og Nan trekker meg inntil seg.

«Guttene vet ikke noe», sier jeg omsider. «De tror han bare er ute på en lengre jobbreise. Jeg orket ikke tanken på at de skulle vite sannheten.»